

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **V. K.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 13. 12. 2019, č. j. X, tak, že opravil zřejmou nesprávnost v datu spáchání přestupku (místo 21. 4. 201 uvedl 21. 4. 2019).
2. Městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném kde dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla RZ X (dále jen „vozidlo“) v rozporu s § 10 odst. 3 a § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 21. 4. 2019 v 12.29 h v obci Šternberk na ulici Jívavská, směr centrum, detektor 1, nezjištěný řidič při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci 50 km/h o 19 km/h (po odečtu odchylky 3 km/h). Tím porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) od 4 téhož zákona. Městský úřad uložil žalobci za přestupek pokutu 2 000 Kč.

4. **Žalobce v žalobě** namítal, že podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla nebyly splněny. Žalobce označil řidiče vozidla v době spáchání přestupku – sebe, protože provozovatel byl řidičem. Poté jako řidič podal vysvětlení a doznal se k řízení vozidla. Další vysvětlení odmítl podat, neboť by nemusel odpovídat pravdivě. Pro žalobce bylo výhodnější řízení o přestupku řidiče, šlo o odvracení nebezpečí, resp. krajní nouzi. Navíc žalobce by jako řidič mohl vypovědět skutečnosti, které by mu mohly být přičteny k tíži či komplikovat obhajobu.
5. Žalobce žádal žalovaného o nahlédnutí do správního spisu dne 30. 3. 2020 v 5.43 h. Na tuto žádost a následnou námitku žalovaný vůbec nereagoval a ani v odvolání ji nevypořádal. Nahlásit se žalobce musel kvůli opatření ohledně covid-19.
6. Rozhodnutí o sankci bylo nezákonné, protože městský úřad porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Zohlednil totiž míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti a dále jízdu v obci, které však už byly obsaženy ve skutkové podstatě přestupku.
7. Vadou řízení bylo, že zmocněnec žalobce P. K. nebyl předvolán k ústnímu jednání u městského úřadu, protože v předvolání nebyla uvedena správná adresa bydliště ani datum narození zmocněnce. Nebyl zde uveden ani předmět řízení. Proto zmocněnec nevěnoval předvolání pozornost. Na to zmocněnec reagoval přípisem, že předvolání zřejmě nepatří jemu.
8. Vadou bylo dále to, že městská policie nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického technického systému měření rychlosti. Záznam z rychloměru je tak nezákonně získaný důkaz. Skryté měření je rovněž nezákonné.
9. Šlo o nezákonnou participaci soukromého subjektu na měření rychlosti, konkrétně pronajímatele rychloměru. Tato skutečnost je známa z judikatury, a pokud nebyla aktuální, správní orgány ji měly uvést v rozhodnutích, jinak jsou nepřezkoumatelná.
10. Správní orgány neprokázaly a nevysvětlily, že městská policie měřila rychlost na místě určeném Policií ČR. Záznam z rychloměru je tak nezákonně získaným důkazem.
11. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl nad rámec napadeného rozhodnutí, že zmocněnec žalobce jednal obstrukčním způsobem. Informace o měření rychlosti byla známa z webových stránek města.
12. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud provedl jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, který se omluvil z jednání den předem datovou zprávou odeslanou v 23.55.55 h z důvodu kolize jednání s jednáním u Městského soudu v Praze dne 14. 10. 2021 v 10.15 h. Zástupce žalobce přiložil k omluvě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

a žádosti o odročení předvolání ze dne 13. 9. 2021. Předvolání ke zdejšímu soudu na jednání dne 14. 10. 2021 žalobce převzal podle doručky dne 31. 8. 2021 v 13.50 h. Zástupce žalobce měl tak dostatek času požádat o odročení daleko dříve nebo zajistit zástupce pro některé z obou jednání. Soud dospěl k závěru, že v daném případě zde nebyl důležitý důvod pro odročení jednání ve smyslu § 50 odst. 1 věty první s. ř. s., protože zástupce žalobce nezaslal omluvu a žádost o odročení ihned poté, co se dozvěděl o důvodech, které mu v účasti u jednání soudu brání; ostatně je v omluvě řádně neuvedl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ - ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Ads 78/2014–37). Zástupce žalobce věděl o jednání nařízeném zdejším soudem více než dva měsíce předem a druhé předvolání je ze dne 13. 9. 2021. Zástupce žalobce za dané situace věrohodně nevysvětlil, proč mu vznikl důležitý důvod pro odročení a jaký důvod to byl, proč tuto situaci ne(vy)řešil včas a efektivně. Nadto uvedený postup zástupce žalobce byl již opakovaně označen Nejvyšším správním soudem za stálou obstrukční taktiku, kterou nelze aprobovat (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 11. 2020, č. j. 3 As 93/2019, bod 31 a násl., nebo ze dne 8. 11. 2019, č. j. 3 As 324/2017-25).

14. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
15. Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla; jinými slovy, že městský úřad neučinil **nezbytné kroky ke zjištění řidiče** vozidla v době spáchání přestupku.
16. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
17. Podle 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
18. Žalobce na výzvu městského úřadu k úhradě určené částky nebo ke sdělení řidiče vozidla uvedl, že vozidlo řídil on. Městský úřad žalobce vyzval k podání vysvětlení dne 1. 8. 2019. K tomu žalobce písemně sdělil, že se ve věci již vyjádřil, že vozidlo řídil on a současně uvedl, že odepírá výpověď, protože by mohl podáním vysvětlení sebe či osobu blízkou vystavit riziku stíhání pro podezření ze spáchání přestupku.
19. Městský úřad v rozhodnutí o přestupku uvedl, že k doznání žalobce nepřihlédl, protože ho žalobce neučinil po ověření totožnosti a po řádném poučení a navíc žalobce odepřel podat vysvětlení, čímž zpochybnil svá dřívější tvrzení, že měl vozidlo řídit. Proto městský úřad neměl za prokázané, že žalobce vozidlo v době spáchání přestupku řídil.
20. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání tyto závěry městského úřadu potvrdil. Žalobce si ve svých vyjádřeních protiřekl. Bylo by bezpředmětné zahajovat řízení o přestupku řidiče vozidla. Správní orgány neměly v daném případě možnost, jak zjistit a prokázat skutečného řidiče vozidla.
21. Sporná byla otázka nezbytných kroků ke zjištění řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Judikatura správních soudů se již opakovaně vyjádřila k otázce, zda jsou tyto nezbytné kroky dostačující v případě, kdy označený řidič odmítne podat vysvětlení. V takovém

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

případě soudy dovodily, že je podmínka provedení nezbytných kroků naplněna (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 10. 2015 č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 301/2016-58 nebo ze dne 19. 5. 2021, č. j. 6 As 49/2021-20). Podobným případem se zabýval zdejší soud ve věci sp. zn 72 A 31/2019 (u jiné žalobkyně), kde rovněž šlo jak o faktické odeprání podání vysvětlení, tak o záměrnou obstrukční strategii. U zmocněnce žalobce označily správní soudy jeho způsob obhajoby a zastupování opakovaně za účelový a obstrukční (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. 3 As 231/2019-36, bod 30).

22. Vzhledem k uvedenému není na místě zabývat se žalobním tvrzením, že u řidiče šlo o odvracení nebezpečí, resp. krajní nouzi a byly zde okolnosti vyklučující jeho odpovědnost. Takové tvrzení se nejeví jako důvěryhodné, jelikož ho žalobce namítl až v žalobě a s ohledem na všechny okolnosti jednání žalobce a jeho zástupců, které vypovídají o obstrukčním jednání.
23. Nedůvodná je žalobní námitka, že městský úřad porušil zásadu **zákazu dvojího přičítání**. Žalobce namítal, že skutečnost, že žalobce překročil nejvyšší dovolenu rychlost v obci a míra překročení jsou obsaženy již ve skutkové podstatě projednaného přestupku. Městský úřad v rozhodnutí o přestupku uvedl, že jako „přítěžující okolnost na straně obviněného shledal v míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti“. Protože městský úřad tuto svou úvahu nijak blíže nevysvětlil (např. že by přihlížel k okolnostem spáchání přestupku – ke konkrétnímu místu v obci apod.), je tato úvaha vadná. Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu obsahuje míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 19 km/h (jmenovitě o méně než 20 km/h). Proto tuto skutečnost nelze posoudit jako přítěžující ve smyslu § 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože městský úřad uložil pokutu v polovině zákonné sazby a odůvodnil svou úvahu o pokutě i jinak. Městský úřad uvedl, že žalobce zákonem chráněný zájem na bezpečnosti plynulého provozu pouze ohrozil a neporušil, proto posoudil „význam tohoto zájmu jako nevelký“ a následkem bylo pouze ohrožení tohoto zájmu. Městský úřad neshledal žádné polehčující okolnosti ani špatné osobní poměry žalobce, pro které by mu měl pokutu snížit.
24. Městský úřad uložil žalobci pokutu 2 000 Kč z rozmezí 1 500 – 2 500 Kč v souladu s § 125f odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Pokud by městský úřad uložil pokutu ve stejné výši bez vadné části úvahy, resp. pokud se posoudí celková úvaha o pokutě, neshledává soud pokutu jako nepřiměřenou a zbylou úvahu jako zneužití správního uvážení nebo překročení jeho mezí. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce spáchal přestupek v zastavěné a obydlené části obce, v noci, kdy je snižena viditelnost a nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h překročil o 19 km/h (po odečtu odchylky 3 km/h). To znamená, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 38 %, což není zanedbatelné nebo hraniční. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání sice nenapravil vadu úvahy městského úřadu, ale pokutu shledal jako přiměřenou, neboť byla uložena v polovině zákonné sazby a odpovídající okolnostem spáchaného přestupku. Tím úvahu o pokutě městského úřadu v souhrnu aproboval.
25. Zcela nedůvodné je tvrzení žalobce, že městský úřad mu přičetl k tíži, že přestupek spáchal v obci. V rozhodnutí městského úřadu a v rozhodnutí žalovaného nic takového uvedeno není.

26. Neopodstatněná je námitka, že **městský úřad nepředvolal žalobce**, protože v zaslaném předvolání chyběl předmět řízení, správná adresa zmocněnce a jeho datum narození. Proto zmocněnec městskému úřadu napsal, že předvolání zřejmě nepatří jemu. K tomu soud ze správního spisu zjistil, že v předvolání ze dne 8. 11. 2019 byl zmocněnec označen jako „P. K., nar. X, trvale bytem X“. Městský úřad předvolání zaslal zmocněnci do datové schránky, označené jeho jménem a příjmením a adresou X. V protokole o ústním jednání ze dne 9. 12. 2019 je uvedena adresa X a datum narození zmocněnce X (stejně jako v odporu, plné moci ze dne 5. 9. 2019 a předložení odvolání). Dne 13. 12. 2019 zmocněnec doručil městskému úřadu z datové schránky (stejně jako datová schránka, do které městský úřad doručil předvolání) podání, kde uvedl, že mu dokument nepatří, protože se narodil X a má adresu trvalého bydliště X. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že dopis zmocněnce ze dne 23. 12. 2019 zaslal zmocněnec městskému úřadu zřejmě omylem, protože byl zmocněncem žalobce. Z uvedeného se podává, že městský úřad doručil předvolání zmocněnci řádně, pouze chybně uvedl jeho adresu a datum narození, což nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a postupu, který jeho vydání předcházel. Toho si zajisté byl vědom i zmocněnec žalobce. Podle obsahu správního spisu chybně uvedené datum narození a adresa patřily žalobci, nikoli zmocněnci žalobce. Předvolání obsahovalo číslo jednací a spisovou značku věci, která již byla zmocněnci žalobce známa z příkazu ze dne 20. 8. 2019 a ze dvou vyrozumění městského úřadu ze dne 17. 10. 2019. Nemohlo tak být při znalostech zmocněnce pochyb o tom, o jakou věc se jedná.
27. Lichá byla námitka, že vadou bylo **nezveřejnění informace o měření rychlosti městskou policií**. Žalobce námitku uvedl až v žalobě. Proto soud při jednání provedl důkaz sdělením města Šternberk ze dne 9. 8. 2021 a ze dne 26. 8. 2021 o zveřejnění informace o používání automatických technických prostředků používaných obecní policií bez obsluhy na webových stránkách města Šternberk.
28. Z citovaného sdělení ze dne 9. 8. 2021 soud zjistil, že informace o měření rychlosti stacionárními radary ve Šternberku zveřejňuje Městská policie na webu města Šternberk v sekci Městská policie a podsekcí Měření rychlosti.¹ O umístění stacionárních radarů ode dne 20. 3. 2015 informoval samostatný článek na webu.² Z dalšího vyžádaného sdělení města Šternberk ze dne 26. 8. 2021 soud zjistil, že informace o měření rychlosti je na webu města uveřejněna nejméně od 26. 4. 2017. K tomu městský úřad dodal vysvětlení a otisk obrazovky z webarchiv.cz a uvedl, že jde o důvěryhodný a objektivní ověřovací zdroj a službu archivující data např. městských úřadů, kterou provozuje Národní knihovna České republiky. Z tohoto otisku obrazovky soud zjistil, že dne 26. 4. 2017 předmětná informace již byla na webu města zveřejněna a byla zveřejněna až do 30. 10. 2020, tj. dne otisku obrazovky. Proto podle soudu není pochyb o tom, že tato informace byla zveřejněna i ke dni spáchání přestupku 21. 4. 2019.
29. Dále žalobce namítal, že šlo o **nezákonnou participaci soukromého subjektu na měření rychlosti**, která je známá z judikatury správních soudů a že pokud o ni nešlo a správní orgány tuto změnu stavu nevysvětlily, šlo o nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí.

¹ www.sternberk.eu/bezpecnost/mestska-policie/mereni-rychlosti.html, nyní <https://sternberk.eu/mesto-sternberk/bezpecnost/mestska-policie/mereni-rychlosti.html>

² www.sternberk.eu/novinky-ve-sternberku/3238-stacionarni-radary-zacnou-merit-rychlost-od-20-brezna.html, nyní <https://sternberk.eu/novinky-ve-sternberku/3238-stacionarni-radary-zacnou-merit-rychlost-od-20-brezna.html>

Tato námitka je neopodstatněná. Žalobce nic takového ve správním řízení nenamítal, správní orgány proto neměly důvod se k uvedené právní otázce vyjadřovat. K žalobní námitce soud provedl při jednání dokazování kupní smlouvou a dohodou o ukončení smlouvy o nájmu zařízení č. 421/18/S/MP, uzavřenou mezi městem Šternberk a M & T s. r. o. ze dne 27. 7. 2018, podle které město Šternberk koupilo dva jednopruhé smyčkové rychloměry UnicomSPEED nainstalované na ulici Jívavská a Olomoucká. Smlouva byla uzavřena na základě rozhodnutí Rady města Šternberk ze dne 16. 7. 2018 (usnesení č. 2796/74). Podle čl. IX bodu 9 smlouva měla být zveřejněna v registru smluv. Touto listinou bylo prokázáno, že se na měření rychlosti citovaným rychloměrem nepodílí soukromý subjekt a rychloměry byly po zaplacení kupní ceny ve vlastnictví města Šternberk. Soud nemá pochybnosti o tom, že město Šternberk smluvenou kupní cenu uhradilo, protože nezákonnost měření rychloměry ve vlastnictví soukromého subjektu a jeho podíl na výnosech z pokut za přestupky vyslovil NSS v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36.

30. Nedůvodná je námitka, že správní orgány neprokázaly a nevysvětlily, že **městská policie měřila rychlost na místě určením Policií ČR**. Žalobce takovou námitku v celém správním řízení nevzněl a současně ve správním řízení nenastala potřeba se touto otázkou zabývat. K žalobní námitce soud při svém jednání provedl důkaz listinou – Stanovisko k používání stacionárních a přenosných měřičů rychlosti Městskou policií Šternberk pro rok 2019 ze dne 6. 1. 2018. Z této listiny soud zjistil, že Policie ČR souhlasila s měřením rychlosti vozidel předmětným stacionárním radarem na ulici Jívavská ve Šternberku ve směru příjezdu do města před křižovatkou s ulicí Svatoplukova. Soud po provedení dokazování neměl pochybnosti o souladu provedeného měření s požadavky podle § 79a zákona o silničním provozu.
31. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné proto, že žalovaný nevypořádal žádost a námitku žalobce ohledně **nahlédnutí do spisu**. Dne 30. 3. 2020, kdy zmocněnec zaslal žalovanému žádost o nahlédnutí do spisu, žalovaný vypravil rozhodnutí o odvolání. K žádosti o nahlédnutí do spisu zaslal žalovaný žalobci a současně jeho zmocněnci přípis ze dne 27. 4. 2020 s dotazem, zda trvá jejich zájem na nahlédnutí do spisu, ale žalobce ani zmocněnec na tento přípis vůbec ve správním řízení nereagovali. Proto nebyl důvod, aby se žalovaný k žádosti vyjadřoval v rozhodnutí o odvolání. Zjevně zájem na nahlédnutí do správního spisu ze strany žalobce a jeho zmocněnce po obdržení rozhodnutí o odvolání nadále netrval, protože do něj již nenahlíželi a o nic již v tomto směru nežádali. Žalobce v žalobě neuvedl, jak nenahlédnutím do správního spisu byla porušena jeho práva, ztížena jeho obhajoba apod. Proto soud postup žalovaného neshledal jako nezákonný.
32. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správný celkový skutkový i právní závěr, se kterým se soud ztotožnil. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední

činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 14. října 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně